از آن پس چو شد جای کین و جنگ | نگر تا کجا باشد این جای تنگ

نصیحت کردن کسری پسر خود را و پادشاهی دادن

چه گفت آن سراینده سالخورد | که اندرز نوشیروان یاد کرد
که یکروز بر تخت شاهی نشست | جهاندار نوشیروان مهست
بزرگان و شیران ایران سپاه | رده صف تبر پیش درگاه
سرافراز بوزرجمهر و ردان | همان نامور موبد موبدان
نشسته بر شاه بر زیر گاه | همه گوش داده بفرمان شاه

سخنهای هرمزد چون شد ببر | یکی نو بی افگند موبد سخن
هم آواز شد رایزن با دبیر | بنشستند پس نامه بر حریر
دلارای عهدی نوشیروان | بنشستند از بهر شاه جوان
سر نامه از دادگر کرد یاد | دگر گفت کین من پور قباد
جهان خورد و هفتاد ساله شد او | نتاپید ازو بخت بیدار خو
بدان ای پسر کین سرای فریب | پر از درد و تیمار و رنج و نهیب

هرانگه که باشی بدو شادتر ‌ ‌ ز رنج زمانه بی آزارتر
همه شادمانی نماند بجای ‌ ‌ بباید شدن زین سپنجی سرای
چو اندیشهٔ رفتن آمد فراز ‌ ‌ برخشنده روز و شب دیرباز
نگردد بچاره چو آمدت مرگ ‌ ‌ شود خشک اگر چند تازست برگ
بجستیم تاج کئی را سری ‌ ‌ که بر هر سری باشد او افسری
خردمند بخشش بود مار ابسر ‌ ‌ دل افروز و بخشنده و دادگر
ترا برگزیدم که مهتر توی ‌ ‌ خردمند و زیبای افسر توی
بهشتاد بر بود پای قباد ‌ ‌ که در پادشاهی مرا کرد یاد
کنون من رسیدم بهفتاد و چار ‌ ‌ ترا کردم اندر جهان شهریار
وآرام و خوبی بجستم برین ‌ ‌ که باشد روان مرا آفرین
امیدم چنانست کز کردگار ‌ ‌ نباشی جز از شاد و بهروزگار
گر ایمن کنی مردمان را بداد ‌ ‌ خود ایمن بخسپی و از داد شاد
بپاداش نیکی بیابی بهشت ‌ ‌ بزرگ آنکه او تخم نیکی بکشت
نگر تا نباشی بجز بردبار ‌ ‌ که تیزی نه خوب آید از شهریار
جهاندار و بیدار و فرهنگجوی ‌ ‌ بماند همه ساله با آب روی
بگرد دروغ ایچ گونه مگرد ‌ ‌ چو گردی بود بخت را روی زرد
دل و مغز را دور دار از شتاب ‌ ‌ خرد با شتاب اندر آید بخواب
به یزدان گرای و به نیکی بکوش ‌ ‌ بهر نیک و بد پند دانا نیوش
نباید که گردد دل تو به بد ‌ ‌ کزان بد ترا بیگمان بد رسد
همه پاک پوش و همه پاک خور ‌ ‌ همه پندها یاد گیر از پدر
ز یزدان شناس و بیزدان گرای ‌ ‌ چو خواهی که باشد ترا رهنمای
جهان را بآباد داری بداد ‌ ‌ بود بخت آباد و تخت از تو شاد
چو نیکی نمایند پاداش کن ‌ ‌ همان تا شود گنج نیکی کهن
هنرمند را شاد و نزدیک دار ‌ ‌ جهان بر بدان تنگ و تاریک دار
همه کار با مرد دانا سگال ‌ ‌ بپرهیز از پادشاهی منال
چو یابد خردمند نزد تو راه ‌ ‌ بماند بتو گنج و تخت و کلاه
هرانکس که باشد ترا زیردست ‌ ‌ مفرمای در پیشوائی نشست
بزرگان و آزادگان را بشهر ‌ ‌ ز نیکی تو باید که یابند بهر
ز نیکی فرومایه را دور دار ‌ ‌ به بیدادگر مرد مگذار کار
همه گوش و دل سوی درویش دار ‌ ‌ بشوره زمین تخم نیکی مکار
اگر پند ما را شوی کاربند ‌ ‌ همیشه بماند کلاهت بلند
که نیکی دهش نیکخواه تو باد ‌ ‌ خرد بخت و دولت کلاه تو باد
مبادت فراموش گفتار من ‌ ‌ وگر دور مانی ز دیدار من
سرت سبز باد و دلت شادمان ‌ ‌ تنت پاک و دور از بد بدگمان
همیشه خرد پاسبان تو باد ‌ ‌ همه نیکی اندر گمان تو باد
چو من بگذرم زین جهان فراخ ‌ ‌ برآورد باید ترا نیز کاخ
بجایی کزو دور باشد گذار ‌ ‌ نپرد بدو کرگس تیزخوار
در اندر زمین تنگ و بامش بلند ‌ ‌ ببالا برآورده چون ده کمند
نشسته برو بارگاه مرا ‌ ‌ بزرگان و جنگی سپاه مرا
فراوان هر گونه افگندنی ‌ ‌ همان رنگ و بوی پراگندنی
بکافور تن را توانگر کنید ‌ ‌ بمشک اندرون تارک افسر کنید
همه جامهٔ پاک زربفت [illegible] ‌ ‌ بیارید ناکار دیده ز گنج
بپوشید بر ما برسم کیان ‌ ‌ بر آیین پاکان ببستا میان
بسازید هم زین نشان تخت عاج ‌ ‌ بیاویزید از بر عاج تاج
همه هرچه زرین به پیش اندرست ‌ ‌ اگر طاس و جامست اگر مجمرست
گلاب و می و زعفران جام هست ‌ ‌ ز مشک و ز کافور و عنبر بست
نهاده بدست چپ و دست راست ‌ ‌ ز فرمان فزونی نباید نه کاست
ز خون کرد باید تهی کاه خشک ‌ ‌ بدو اندر آگنده کافور و مشک
وزان پس برآرند درگاه را ‌ ‌ نباید که بینند کسی شاه را
دگرگون بود کار آن بارگاه ‌ ‌ نیاید کسی نزد ما نیز راه
ز فرزند و از دودهٔ ارجمند ‌ ‌ کسی کش ز مرگ من آید گزند
به تیمار دلشان همه شاد کن ‌ ‌ روانشان ز اندیشه آزاد کن

براسای